

Unescon kulttuuriosaston apulaisjohtaja

Francesco Bandarinin

tervehdys

VII Suomalais-ugrialaisten kansojen maailmankongressille

Lahdessa, Suomi 15.–17.6.2016

Haluan Unescon puolesta onnitella Konsultaatiokomiteaa tämän VII Suomalais-ugrialaisten kansojen maailmankongressin järjestämisestä täällä Lahdessa, Suomessa. Teemansa puolesta, ”Suomalais-ugrilaiset kansat – kohti kestävästä kehityksestä”, kongressi tarjoaa oivan mahdollisuuden tuoda esille alkuperäiskansojen elintärkeän panoksen kestävien ratkaisujen toteuttamiseen kehityshaasteissa, luonnonvarojen hallinnasta aina ilmastonmuutoksen torjuntaan.

Alkuperäiskansojen kulttuurien, kielten ja perinnetiedon edistäminen on tärkeä osa Unescon toimintaa. Tiedämme, että paikalliskielten ja perinnetietojärjestelmien, myös alkuperäiskansojen sellaisten, turvaaminen on yksi menestyksekkään, kokonaisvaltaisen ja tasapuolisen kehityksen edellytyksistä.

Menneisyydestä perittyä ja tuleville sukupolville välitettyä perintö – luonto- ja kulttuuriperintö, aineellinen ja aineeton, irtain ja kiinteä – toimii tärkeänä pääoman lähteenä, mikä on otettava huomioon kehitysstrategioissa.

Kulttuuri on tietenkin ihmiskunnan päivänpolttavimpien haasteiden keskiössä. Sellaisia ovat: ilmastonmuutos ja luonnonmullistukset, monimuotoisuuden menetys, konfliktit ja väkivalta, epätasa-arvoinen ruoan, turvallisen juomaveden, koulutuksen ja terveydenhuollon saatavuus, muuttoliike ja kaupungistuminen, syrjäytyminen ja taloudellinen epätasa-arvo. Tämän oivaltamista korostetaan Unescon kulttuuria koskevissa sopimuksissa, myös vuonna 2003 hyväksytyssä Unescon yleissopimuksessa aineettoman kulttuuriperinnön suojelemisesta, jonka on tähän mennessä ratifioinut 168 maata.

Aineeton kulttuuriperintö on olennainen osa kaikkien yhteisöjen elämää. Vuoden 2003 Yleissopimus tunnustaa tämän, todistaen, ettei kulttuuriperintö voi elää irrallisena ihmisistä (yksilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä), jotka luovat ja toteuttavat sitä sekä identifioituvat siihen. Yleissopimuksessa myös tiedostetaan tämän perinnön siirtämisestä huolestuneiden yhteisöjen avainvastuu.

Poliittisella tasolla kansallisilla viranomaisilla on johtava rooli aineettoman perinnön säilyttämisessä. Esimerkiksi, paikallisen kontekstin huomioon ottavan koulutusjärjestelmän turvaaminen antaa paikallisille viranomaisille mahdollisuuden sisällyttää paikallisen yhteisön perintö koulun opetussuunnitelmaan. Tätä varten tarvitaan tehokasta ja kokonaisvaltaista yhteistyötä viranomaisten, yhteisön ja kansalaisyhteiskunnan välillä. On tärkeää, että viranomaiset kannustavat ja tukevat yhteisöjen ponnisteluja ja aloitteita, kohdistuen erityisen huomion nuoriin.

Alkuperäiskansojen kulttuurinen monimuotoisuus, sisältäen niiden taiteelliset perinteet, musiikin, käsityöt ja nykytaiteen, edustaa ehtymätöntä arvokkuuden, identiteetin ja yhteenkuuluvuuden lähdettä näille yhteisöille ja tekee maailmasta paljon rikkaamman ja kauniimman. Lisäksi tämä perintö on tiedon ja kokemuksen aarreaikka, joka toimii tärkeänä innovaation ja uudistumisen työkaluna.

Ymmärryksemme syventäminen alkuperäiskansojen joustavuudesta ja sopeutumistavoista voi auttaa vastaamaan kokonaisvaltaisemmin ja tehokkaammin uusiin globaaleihin haasteisiin. Siksi meidän on jatkettava ponnistelumme näiden tapojen edistämiseksi ja siirtämiseksi eteenpäin voidaksemme säilyttää ne ja turvata niiden jatkuvuus seuraaville sukupolville.

Sallikaa minun vielä kerran onnitella Suomalais-ugrialaisten kansojen konsultaatiokomiteaa tämän tapahtuman järjestämisestä, joka tukee Unescon tavoitteita edistämällä kulttuuria kaikessa sen monimuotoisuudessaan arvokkaana yhteisenä hyvänä luoville innovaatioille, hyvinvoinnille, vuoropuhelulle, työllisyydelle, tulonmuodostukselle ja kestäväälle kehitykselle. Toivotan teille kaikille hedelmällisiä ja rikastuttavia keskusteluita tämän VII Suomalais-ugrialaisten kansojen maailmankongressin aikana.